

talte Cirkulære, der fremkom, fordi det vifte fig, at der fulgtes forskjellige Regler i de forskjellige Politijurisdiktioner, gaar ikke ud paa at paalægge Politijøvrighederne at give Koncession, men det gaar kun ud paa at begrænfe Udgangen dertil. Det siger ikke, at der i noget Tilfælde skal gives Virendreierne Tilladelse, lige faa lidt som det giver Virendreierne nogen privilegeret Stilling, faaledes som den ærede Ordfører udtalte, nei, det siger kun, ud over hvilke Grændfer Tilladelsen ikke maa gives, og naar det som almindelig Regel opstiller, at en Person ikke maa faae Tilladelse til at øve sin Virksomhed ud over den Jurisdiktion, hvor han hører hjemme, og faa undtager Virendreieren, faa følger ikke deraf, at Virendreieren har Lov til at spadsero Landet rundt. Deraf følger kun, at der kan gives Virendreieren Tilladelse til at spille paa sin Livetasse udenfor den Jurisdiktion, hvor han hører hjemme, men ingenlunde at han uden videre har denne Ret. Og hvem skal faa give denne Tilladelse? Det er den Politimester, i hvis Jurisdiktion han skal vandre; der er ingen Politimester, der kan give ham en almindelig Tilladelse, thi han skal have en Tilladelse i hver Jurisdiktion, hvori han kommer. Disse Personer, som her er Tale om, kunne overhovedet ikke spadsero rundt paa deres Erhverv uden at de have faaet Koncession, og denne afhænger af Politijøvrigheden, der kan give den, hvilke Betingelser den finder hensigtsmæssigt. Det forekommer mig fuldstændig ubegrundet, og jeg fatter det ikke, naar man har ment, at der for disse Punkters Vedkommende er opstillet Noget i Cirkulæret, der kommer i Strid med de Bestemmelser, man har anset for rigtige for omstreifende Personer. Jeg gjentager min Anmodning til Udvalget om at tage Forslaget tilbage og eventuelt til det ærede Thing om ikke at vedtage det.

Hvad Hovedændringsforslaget under Nr. 27 angaar, da vedrører det, som jeg før tillod mig at bemærke, egentlig det mest principielle Spørgsmaal i den hele Sag, hvorom der ogsaa ved 1ste Behandling er blevet udtalt forskjellige Anskuelser, og hvorom det navnlig efter de Udtalelser, der fremkom den Gang, faa vel som efter hvad der er foreslaaet i Udvalgets Betænkning, mulig kunde synes at være stor Uenighed mellem Udvalget paa den ene Side og Ministeren paa den anden Side. Jeg finder mig derfor foranlediget til at gjøre denne indledende Bemærkning, at der ikke er den principielle Uenighed i Opfattelsen tilstede, som det maatte kunde synes. Jeg tror, at det ærede Udvalg gjør Justitsministeren Uret, naar det begynder sine indledende Bemærkninger med at sige, at „Lanfen i Lovforslaget egentlig synes den, at det Principrigtige vilde være at have al særlig Kontrol med omvandrende arbejdsjøgende Personer,“ faa at det kun var at betragte som en Undtagelse fra den første principielle Sætning, naar Lovudkastet overhovedet har villet etablere visse

Kontrolregler med Hensyn til Udlændinge. Det er ingenlunde Principet, at man skulde ville have al Kontrol med omvandrende arbejdsjøgende Personer; tvertimod, Principet har været dette, at man har ønsket at indføre faa megen Kontrol, som overhovedet anses for at være gjørligt uden at træde andre Hensyn for nær. Derfor som Sagen forholdt sig faaledes, at der ved denne Leilighed kun var Tale om, hvad den ærede sidste Læser for Kortheds Skyld har kaldt Bagabondering, faa vilde Sagen være overordentlig nem, i Særdeleshed naar det var ligesaa simpelt at faae afgjort, hvilke Personer der skal henhøre til Bagabondklassen. Jeg er overbevist om, at det da skulde være saare let at blive enig om, hvilke Foranstaltninger der skulde træffes, og det ærede Udvalg kunde i alt Fald være sikker paa at mødes med Justitsministeren i den skjønnefte Enighed; men jeg beider ærede Medlemmer vel at lægge Mærke til, at medens det kommer frem paa sine Steder i Udvalgets Betænkning, at det, man fornemmelig har Die for, er Bagabondering, faa bringes der paa andre Steder noget vidtgaende Uttvinger, faaledes at det derefter i Grundten bliver noget tvivlsomt, om ikke Udvalget i Virkeligheden ønskede, at man skulde føre Kontrolforanstaltningerne videre, end hvad blot Bagabonderne angaar. Lænker man paa disse Sidste, faa maa jeg fremdeles bemærke, at jeg anser det for at være Uret, for faa vidt man har brugt Udtryk, der muligvis kunde opfattes som en Antydning af, at det fra Justitsministeriets Side ikke skulde være taget under Overveelse, at det vilde være farligt at give Bagabonderingen fri, faaledes som det hedder i Udvalgets Betænkning. Det har naturligvis ikke været Hensigten eller Lanken at give Bagabonderingen fri, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at det er en Feiltagelse, naar man maatte mene, at man, hvis Lovforslaget, faaledes som det er forelagt af Regeringen, uforandret var blevet til Lov, da maatte mangle Midler mod Bagabonderingen eller imod Bagabonderne. Der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt man har tilstrækkelig kraftige Midler, og der kan navnlig være Spørgsmaal, om der ikke kunde være Anledning til at styrke de Midler, man har, ved at ubvide den Lovgivning, som handler om dette Forhold, nemlig Løsgængerilovgivningen; men man maa ikke tro, at man vilde være værgeløs lige over for Bagabonderne, fordi man ikke gif ind paa en Ændring af dette Lovforslag, faaledes som foreslaaet af det ærede Udvalg. Jeg indrømmer, at det kan gjøre Sagen bekvemmere for Politimestrene, naar de faae faadanne særegne Kontrolregler som de, hvorom der her er Spørgsmaal; men ligesom det har beroet overordentlig meget paa de enkelte Politimestres forskellige Grad af Sver og Nidhjerthed, i hvilket Omfang de Levninger af Lovbestemmelser, man har i Forordningen af 10de December 1828, ere blevne bragte til Anvendelse